

ת"פ 35520/08/20 - מדינת ישראל נגד מרדכי דצקובסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35520-08-20 מדינת ישראל נ' דצקובסקי
תיק חיצוני: 237559/2019

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחיון תביעות ירושלים
נגד מרדכי דצקובסקי ע"י ב"כ עו"ד יצחק בם מטעם הסניגוריה
הנאשם הציבורית

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם מכוח סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (החסד"פ), להורות למדינה לפרוס בפניו את כל החלטותיה בדבר סגירת תיקים הנוגעים לפולחן יהודים והפרת כללי הביקור בהר הבית בין השנים 2015 - 2019, וכן סיכומי אירועים יומיים בהר הבית שנערכו בתקופה זו. זאת, במטרה לבסס טיעון של אכיפה בררנית או שרירותית כלפי הנאשם.

רקע

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור**, לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. מכתב האישום עולה, כי בתאריך 2.6.2019, כשבאותו יום חל בו "יום ירושלים", בשביל המזרחי הסמוך לרחבת שער הרחמים בהר הבית, נשא הנאשם תפילת "קדיש" בקול רם, כשיתר חברי קבוצת היהודים עמה עלה להר ענו "אמן". שוטרים שהגיעו למקום ביקשו ממנו להפסיק את התפילה המנוגדת להוראות החלות בעניינם של יהודים העולים להר הבית, אך הוא המשיך להתפלל עד לסיום תפילת ה"קדיש". השוטרים אחזו בזרועותיו, ובעקבות זאת הפסיק הנאשם להתפלל וצעק "אל תיגע בי!", ומספר שוטרים הובילו בכוח מן המקום. בדרכם אל מחוץ להר, כך הנאשם את רגליו וזרועותיו סביב גזע עץ, על-מנת למנוע את הוצאתו מהאתר.

3. הנאשם טוען באמצעות סניגורו, כי למשטרת ישראל ולתביעות ירושלים אין מדיניות אחידה בדבר העמדתם לדין של יהודים המואשמים בהפרת כללי ההתנהגות החלים על יהודים העולים להר הבית, ולמעשה מדובר במדיניות שרירותית. הסניגור מפנה למקרים בהם לא הוגשו כתבי אישום, ואם הוגשו, חזרה בה המאשימה מהגשתם. נוכח זאת, ועל-מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית או שרירותית וטענה של הגנה מן הצדק, מבקש הסניגור לחייב את המדינה להעביר לו את כל ההחלטות בדבר סגירת תיקים הנוגעים לפולחן יהודי והפרת כללי הביקור בהר הבית בין השנים 2015 - 2019 וכן את "סיכומי האירועים היומיים" בהר הבית לאותה תקופה. ביחס לעניין האחרון צירף הסניגור סיכום אירועים יומי שכזה.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה. **ראשית** טענה, כי כתב האישום לא הוגש בשל קיום פולחן דתי, אלא בשל החריגה מההוראות החלות על יהודים בהר הבית בהקשר זה, וכן בשל התנהגות הנאשם כלפי השוטרים, שהיה גם בה לכאורה, להפר את הסדר הציבורי. **שנית**, הפנתה ב"כ המאשימה לתיקים אחרים בהם הוגשו כתבי אישום בנסיבות דומות לטעמה. **שלישית**, הצהירה, כי אין ברשות המאשימה מאגר מידע הנוגע להחלטות סגירה בתיקים דומים, או מאגר סיכומי "אירועי יום" כנטען. בסופו של יום טענה ב"כ המאשימה, כי ההפניה לתיקים השונים מלמדת, כי המאשימה בוחנת כל מקרה לגופו, ונוכח זאת מחליטה אם להעמיד לדין או להימנע מכך.

5. הסניגור ניצל את זכות התשובה, וסבר כי טענה המאשימה בהפנותה למקרים אחרים, מבלי שהתאפשר לו לעיין בהם, על-מנת ללמוד על מידת הדמיון או השוני ביניהם לבין המקרה שלפניו. כמו כן אבחן הסניגור את המקרים אליהם הפנתה המאשימה כבלתי רלבנטיים. עוד ציין הסניגור, כי לא ייתכן שבעידן הדיגיטלי, אין בנמצא למאשימה מאגר מידע ביחס לתיקים

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, החלטתי לדחות את בקשת הסניגור.

7. בבקשתו, מבקש הסניגור לקבל מאת התביעה חומרים שיבססו את טענתו לאכיפה בררנית או שרירותית, טענה שאם תוכל, עשויה לבסס טענה של הגנה מן הצדק על משמעותיה (בין בהיבט של ביטול כתב האישום מכוח סעיף 150 לחסד"פ, בין בהיבט של התחשבות בטענה לעניין העונש, אם תוכח אשמתו של הנאשם). טענה של אכיפה בררנית או שרירותית, גם ללא כוונת מכוון, הוכרה בפסיקתנו כטענה שעשויה לזכות בסעד הנובע מהגנה מן הצדק. בהקשר זה ראו לדוגמה: ע"פ 6328/12 **פרץ נ' מ"י** (מיום 10.9.2013) (**עניין פרץ**).

8. **בעניין פרץ**, עמד כב' השופט פוגלמן על נטל ההוכחה בטענה לסטייה ממדיניות האכיפה בקבעו, כי לרשות המנהלית (התביעה) עומדת חזקת התקינות המנהלית כל עוד לא הוכח אחרת, וכדי להפריך טענה זו, על הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסתור אותה על-מנת להראות הבחנה בלתי עניינית בין מי שעניינם דומה במאפייניו הרלבנטיים (ר' פסקה 38 לפסק דינו). דעת הרוב מפי כב' הנשיא גרוניס **בעניין פרץ** קבעה, כי "**על נאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך), קיבלו הרשויות המנהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו**" (פסקה 4 לפסק דינו). זאת ועוד. הנשיא גרוניס ציין בהמשך דבריו, כי "**אין שום אפשרות מעשית לנהל חקירה בכל מקרה של חשד לביצועה של עבירה פלילית ואין לצפות שבכל מקרה בו נמצא כי קיים סיכוי סביר להרשעה אומנם יוגש כתב אישום. ראוי להזכיר כי תובע רשאי שלא להגיש כתב אישום, בין היתר, אם לדעתו אין אינטרס ציבורי בניהול הליך הפלילי...**" הטעם המרכזי לכך ששום מערכת של אכיפת חוק אינה אוכפת כל חוק ובכל עת נובע בעיקר שהמשאבים שבידי רשויות החקירה והתביעה הם מוגבלים. מכך מתחייב שהרשויות המנהליות האמורות יפעלו על פי סדרי עדיפויות" (שם).

9. הסניגור הציג עשרות מקרים (סעיפים ד' 13 - 81 לבקשתו) בהם לא הוגש כתב אישום, מהם ניתן ללמוד לדעתו, על היעדר עקביות במדיניות התביעה. אלא שבחינת כל אחד מהמקרים על סמך תיאורם בידי הסניגור

מלמדת, כי מדובר במקרים בהם ההתנהגות התמצתה בהפרת כללי ההתנהגות מבחינת קיומו של פולחן יהודי גלוי ומופגן, מבלי שנלוותה לכך פעולה אקטיבית של התנגדות לשוטרים או הפרת הוראותיהם, כפי שעלה מתיאור האירוע בכתב האישום הנוכחי. לכאורה, ניתן ללמוד מכך ההיפך ממה שהסניגור מבקש לטעון לו. דהיינו, ניתן ללמוד את שטענה ב"כ המאשימה, כי המאשימה מפעילה שיקול דעת משמעותי ובוחנת כל מקרה לגופו. נדמה, כי דווקא מן הרשימה שצירף הסניגור ניתן ללמוד שההעמדה לדין מתבצעת רק, או בעיקר, במקרים בהם נלווית לפעולה הפולחנית האסורה על-פי הכללים, פעולה נוספת שגם בה כשלעצמה, יש להפר את הסדר הציבורי.

10. נוכח האמור, על פני הבקשה עצמה, לא הורם הנטל הנדרש שיאפשר לחייב את המאשימה להציג לסניגור את המידע המבוקש. מכאן גם שלא מצאתי להידרש ליתר טענותיו של הסניגור. יאמר מעבר לדרוש, כי הטענה בדבר קיום מאגר הנוגע ל"יומן אירועים" בהר הבית, אינה יכולה להתבסס על צירוף מזכר אחד, שאין בו ללמד על קיומו של מאגר כזה. מכל מקום, אין די בטענה כדי לסתור את חזקת התקינות המנהלית ואת האמור בהצהרת ב"כ המאשימה.

11. לפיכך, הבקשה נדחית.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"ג, 01 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.